

saaledes tror jeg ogsaa, at disse to Lande vil finde hinanden. De vil finde hinanden, fordi Rusland, der dels under Krigen, dels under Revolutionen har dræbt sin egen Intelligens, har Brug for Tysklands. Dernæst har de fælles økonomiske Kaar i den Forstand, at de begge har en umulig Valuta. Og de har endelig det, som stærkest binder Menneskene sammen, en fælles Fjende. Ikke Kærlighed og ikke fælles Ideer, men det at have fælles Fjende er det Baand, der stærkest binder Mennesker sammen. Den fælles Fjende er her et Land som Polen, i dette Land har de begge den fødte Fjende. Jeg tror saaledes, at de to Lande i Løbet af nogle Aar finder hinanden, og paa den anden Side, at en vestlig Alliance ikke er sikker.

Allerede i dette Øjeblik er jo Italien i Færd med, hvis det ikke faar tilstrækkelig store Indrømmelser fra Frankrig, at gaa til Tyskland. Jeg erindrer, at jeg i 1912 spurgte en Ven i det østerrigske Rigsraad, Signor Conti, der var Fører for Rigsraadets italienske Fløj: Hvorledes vil Italienerne stille sig? og han svarede — jeg kan godt sige det nu, da han er italiensk Undersaat, jeg har ikke talt om det før, for det havde kostet ham hans Hoved, hvis det var kommet frem —: Italienernes Politik er den kloge Politik at være gode Venner med en Nabo, de er bange for; saa kan vi altid stikke den Nabo en Kniv i Halsen, hvis Chancen en Gang kommer. Det er maaske en meget klog Politik, ikke just en moralsk Politik, men i hvert Fald en Politik, som kan gentages.

Og ser jeg paa Muligheden af, at der kommer en Krig om 20 Aar, og spørger, om England da i det Øjeblik vil være stærkt nok til at tage Kampen op, og om der til den Tid vil være de samme Allianceforhold til Stede, vil jeg dog minde om, at baade Irland og Ægypten og Indien er Uro-Centrer, at Englands egne Arbejdere ikke vil have Imperialisme, og endelig og ikke mindst, at der i selve Fredstraktaten med Hensyn til Dominionerne er et for England opløsende Element til Stede, idet disse tre selvstyrende Kolonier, Kanada, Australien og Afrika, i Traktaten har faaet Lov til at være repræsenterede i Folkeforbundet, som om de var selvstændige Stater, og ikke gennem den kongelige Regering i London. Under saadanne Forhold har jeg Lov til at sige, at Rusland og Tyskland igen bliver Herrer i Østersøen, igen kommer til at staa truende i Østersøen og faa Indflydelse der.

Jeg læste for nogen Tid siden nogle smukke Ord af en dansk Publicist om, at nu skulde Randstaterne, Finland og Polen i Fællesskab beherske Østersøen, og til dem skulde Danmark slutte sig. Jeg tror, at den Idé var lige saa futuristisk som de Ideer, der udgaar fra det Land med de futuristiske Politikere: Polen. Men i det Øjeblik Rusland og Tyskland bliver Herrer i Østersøen, og i det Øjeblik Folkeforbundet ikke kommer til at omslutte Tyskland og Rusland, saaledes at det faar en Garanti fra den Side, saa er der endnu overvejende Mulighed for en ny Krig til Stede, og hvis jeg skulde opnaa den Alder, jeg ifølge det statistiske Departements Tilladelse har Lov til at opnaa — jeg har set efter —, nemlig 70 Aar, saa vilde jeg se den, og saa ligger Danmark vedblivende, som før Krigen, i Skæringspunktet for Konflikten. Jeg understreger det af mange Grunde, ogsaa overfor den Tro, at al Forsvarstale nu er forbi for evig. Forsvarstalen er ikke forbi. Jeg understreger det ogsaa af en anden Grund. Mange Danske har været saa ubesindige at tro, at den Maade, hvorpaa Magtforholdene i Europa er fordelte i dette Øjeblik, er evig. Jeg tror, at hvis mange danske Turister og andre Folk havde forstaaet, at dette ikke er Tilfældet, vilde de have forstaaet, at de f. Eks. ved deres Optørelse overfor Tyskere, ved unødvendige Udfordringer og unødvendig Uhøflighed indenfor det tyske Riges Grænser, har begaaet Ting, som, selv om Sømmelighed overfor en slagen Mand ikke vilde have hindret det, i alt Fald Klogskab burde have forhindret.

Jeg tror derfor, som Forholdene ligger, at det er ganske letsindigt nu at ville trække nogen som helst Linie for Forsvaret, hvad enten det er et positivt eller negativt Forsvar. Jeg tror, det er klogest at vente, til Forholdene har afklaret sig; i 1922 eller 1923 kan vi se bedre. Jeg tror ikke paa, at vi faar Afvæbning. Det er muligt, at Forholdene bliver saaledes i Europa, at vi siger: Nu gemmer vi hele vort Militærvæsen og kryber i Skjul, der er ikke andet at gøre, og saa haaber vi, at det gaar os som Luxembourg. Det er muligt, at vi vil kunne gøre det, og jeg ønsker det, men jeg tror det ikke. Jeg tror i alt Fald, at den fysiske Opdragelse, Militærvæsenet giver Ungdommen, ikke kan undværes, den maa vi have Erstatning for. Jeg haaber, vi aldrig skal komme ind paa Lejetroppeideen, men det er jo muligt, at vi skal bort fra vor nuværende Ordning. Jeg er ved at se og tale med Folk i Svejts